

Pod vlajkou boha Virakočiho

I.

Příplouvá.

Břehy pevniny planou ve smyčkách,
oheň přeskakuje z - na, má charakter nášlapné miny.

Vím já, jestli se zná?

Ale už stalo se, za potlesku vln,
že vstupuje na pevninu, aby protoulal pobřeží,
aby podstoupil konfrontaci s tuláky,
kteří se mu představují nevolností ze svých iniciál.

I ve své kostře je nachází,
jsou mu páteří, ona písmena, ti dva plazi, jsou tam!
A je i dravec, jen sejmout čepičku, zvednout paži -

však nikdo si ho nepodá.
Od sokolníka. Od boha odvahy a vzrůstu.

II.

Shrbeni, už zas mlčky.

Takto odladění pohořím, s ním v měřítku jedna ku stu
nabírají muži kurz vnitrozemí, těž zpovzdálí města na dlaně
jako vodu, a pak ji hltají a otravují svým bytím
v bezpečné vzdálenosti za hradbami.

Při každém jejich výdechu
černota noci hrubne o jeden dílek šílenství
kalibrovaného na stupně kamenného schodiště,
po kterém ti muži kdysi stoupali,

aby z něj posléze sbíhali s pocitem studu
a za řinčení viny obmotávající nohy jak řetězy,

aby až v přístavu se zastavili, až na lodi,
a větrem nechali se odváť pryč,
tam, kde naděje, že k poutům klíč –

III.

A zas jeden příplouvá.
Vždy příplouvá jen jeden, pak společně čekají na dalšího.
Že by všichni poztráceli Charóna a podrželi vědomí? Nemyslitelné!

Ale jak píšu. A psací náčiní budiž mi svědkem
a rozhoupaná kajuta kolébkou,
v které bych však neměl usnout.

IV.

Protože usnout
s tváří zabořenou v polštářích tmy, kdy šíje ustrne,
je jako stát na konečné, na níž vyhasla tramvaj,
jako zvednutý límec k ničemu.

A začnu-li uvažovat, že ta žena vedle mne představuje
toliko škrabošku tuhé zimy vzlínající z mého středu,
že mi v rozkroku chrastí hnízdo z nalámaných větví
a jediný z opeřenců, který tu v té slotě proletěl,
byl můj okřídlený plivanec coby
příspěvek do stejně zabarvených mraků,

začnu-li se tu celý takto zpodobňovat v praku,

jednou se stane, že sliny natáhnou příchut' olova
a ztěžknou a rovněž stane se, že tramvaj konečně nažhaví
a já v ní cestou polykat budu muset své stíny.

Měl zářit, přední vůz,
měl ampéry bzučet a komicky mnou kymáčet,
ale když vás bude míjet teď a na mysl přijde mávat:
rakev Dvaadvacet, dík.

V.

Všimáte si? Ta věčná nedokonavost sloves!

Štve tak, že snad lze omluvit,
když cokoli v nevoli rozflákám, přestože marně;
plnost života jeví se v tvaru přesýpacích hodin

a kdoví, co ještě se žádá, abychom natahali, a kam:
Na prezentace v PowerPointu, pod sebe, do rodin.

VI.

A z toho všeho nespím.
Cítím tě za zády, byť promlouváš z dále,
když koldokola z vteřin spřádáš iluzi konců.

Možná by palubou jiné lodě
otřásal hřmot zvonců a rodila by záchranné čluny
a jistě miluji tak, že pěna u huby oceánu
vyplavuje vztek mořských pan.

Víc nevymyslím, takhle k ránu.

Cítím tě za zády, pak v zádech,
nakonec se zvednutou přídí letíme jak čepel nože
a já učím se tu mrtvou vodu polykat,

a kam připluji, tam vymočít něco zlata.